

Xenoklats
№ 21 • 1963

— Ko šis tā nobijies ?
— Paskat, no kā viņš ceļ māju!...

INŽENIERU PROBLĒMA

— VAI TIK VIŅŠ, RAKARIS, NELIEK KAUT KO UZ ĀĶA!

E. Rusmaņa zīm.

BEZ VĀRDIEM.

A. Stankeviča zīm.

Es lasīju lekciju kādā Rīgas rūpnīcā. Man ļoti patīk lasīt lekcijas, jo sevišķi par izglītību un iespējām, ko diploms paver jaunajiem speciālistiem.

— Tātad, — noslēgumā rezumēju, — katrs censonis, kas sekmīgi apvieno darbu ar mācībām, var būt drošs — pēc institūta beigšanas viņš savā rūpnīcā atradīs kvalifikācijai atbilstošu darbu. Kāpēc jūs smīnat, jaunais cilvēks?

— Pie mums gan tā nav, — atbildēja brīļlais jauneklis. — Mihails Kaminers, plemēram, pabeidza institūtu un strādā par tehni-

ki.

— Vai ilgi jau?

— Vienu gadu.

Nu savukārt es pasmīnēju.

— Cienjamais klausītāj, tā līeta nav tik vienkārša. Jūsu uzņēmums neražo malkas pagales, bet sarežģītas iekārtas — elektriskos reaktorus. Es tos ļoti labi pazīstu — šajā ierīcē strāva pa vienu galu skrien iekšā, pa otru — laukā. Pieņemsim, ka cilvēks, kam irniecīga prakse, uzbūvē reaktoru, kam strāva iekšā gan skries, bet ārā nenāks... Ko tad? Jā, diploms bez prakses neko vēl nenozīmē!

— Bet kāpēc tad Mihailu par tehniķi neizvirzīja agrāk? Viņš taču mūsu rūpnīcā piecus gadus strādāja par atslēdznieku!

— Un visu šo laiku sekmīgi mācījās institūtā?

— Protams!

— Skaidrs. Jūsu Mihails droši vien būs nogrēkojies. Varbūt kāvies... Ko? Jūs sakāt — komunistiskā darba brigādes loceklis?

Nepieredzējis lektors tādā situācijā, bez šaubām, apjuktu. Es neapjuku.

— Nav ko brīnīties, — mierīgi atbildēju. — Ja rūpnīcā netrūkst speciālistu ar augstāko izglītību, ļoti iespējams, ka administrācijai nav pa spēkam visus topošos inženierus jau laikus izvirzīt kvalificētākā darbā. Jeb varbūt jūs, cienjamais jaunekli, domājat, ka vakances aug kā sēnes pēc lietus? Tad ejiet un pajautājiēt vienam otram priekšniekam un, es esmu pārliecināts, ka arī viņš pēc diploma saņemšanas kādu laiku būs strādājis par tehniķi!

— Cienjamais lektor, — jauneklis laipni paklanījās, — vienam otram mūsu priekšniekam diploma nemaz nav!

Savācu konspektu un, smiekliem dārdot, nokāpu no katedras.

Dažs varbūt vaicās, kas manā neveiksmē vainīgs. Protams, es pats. Kāds veina mani dīdīja lasīt lekciju tieši «Latvenergo» eksperimentālajā rūpnīcā?

A. SKAILIS

Redakcijas piezīme: Dīdētāi, mūsu rīcībā ir ziņas, ka līdzīgas neveiksmes var plemeklēt lektorus arī citās rūpnīcās.

Padomiņ, nāc mājās!

«Tas notika pirms gadiem pieciem. Tuku-
ma rajona vadītāji apmulsā: ļaudis arvien
biežāk sāka daudzīnāt kolhozu «Spēks», par
kuru līdz šim nekas labs netika dzirdēts.
«Droši vien tur radusies varena darba pie-
redze,» sprieda rajona priekšnieki. Brauks,
apskatīsies un, kas zina, varbūt varēs vēl
vienu otru pamācīt...

Aizbrauca un valdes vīriem pajautāja:

— Jums, jādama, ražas ir lielskas?

— Ko nu par ražām! — valdes vīri iz-
vairīgi atbildēja.

— Nu, tādā gadījumā jums droši vien iz-
slaukumi augsti? — priekšnieki turpināja
izlūkošanu.

— Izslaukumi? Kāds izslaukumiem sakars
ar mūsu pieredzi?

Šī atbilde priekšniekus pagalam samusi-
nāja.

— Kas tur ko nesaprast! — viņiem pa-
skaidroja. — Neiesim taču mēs dārzeņus iz-
barot lopiem! Mēs tos vedam uz ziemeļu pil-
sētām.

— Un tas, khm, tā sakot, ir viss?

— Ko tad vēl vairāk?! Nauda nāk kā pa
reni!

Kārttiesa, tas tiesa — kolhoza ienāku-
mi bija augsti, un gada beigās valde tos dās-
ni izmaksāja par izstrādes dienām, lai gan
jau toreiz ieskanējās balss: vai tikai būšot
pareizi izmaksāt naudu līdz pēdējai kapei-
kai. Kur tad paliek meliorācija, celtniecība,
skābo augšņu kalpošana?

— Skābas augsnes? — pavīpsnāja dažs
labš valdes vīrs. — Ja tādas būtu, gurķi

augtu skābi bez skābēšanas! Caurumi kūts
jūmtā? Salmu netrūkst! Lai aizbāž!

Un tā balsts, kas atgādināja nepiecieša-
mību lektot zemi un nostiprināt saimniecī-
bu, noslāpa citās, skanīgākās, kuras sauca:

— Ka tikai rubļi kešā!

Izdalījuši naudu, valdes vīri nosprieda,
ka nu viss padarīts un ir istā reize likties uz
auss. Bet, kad pamodās, ieraudzīja, ka,
braukājot pa tālajiem tīngiem, kolhoza dar-
bi palikuši nedarīti un apcirkti — tukši.

Tad kantorī ieradās slaucējas un cūkko-
pējas un sāka stādīt:

— Cūkas kviec! Govis mauj tā, ka kūtiļ
jūmts cilājas!

— Aizbāziet lopiem tos kviečamos un
maujamos! — pamācīja priekšsēdētājs.

— Bijis ar ko! — lopkopējas preti.
— Nav taču spēkbarības!

Nu valdes vīri atcerējās: ir taču valsts
apcirkti! Palūgsm, lai iedod!

Tā pamazām iestaigājās taclpa no kolho-
za «Spēks» uz valsts noliktavām. Sevišķi pa-
rocīga tā izrādījās sēklas pārvadāšanai.
Priekšsēdētāji, tāpat kā agronomi, mainījās
cits pēc cita, taču šis celiņš patika visiem.
Ar gadiem celiņš kļuva par istu maģistrāli,
un to nevarēja nepamanīt arī Dobeles ra-
žošanas pārvaldes darbinieki.

— Jā, kolhozs atpalicis, — iegriezdamies
«Spēkā», viņi secināja un neskopojās ar so-
lijuumiem piekļūt piecu, lai to ieceltu saulītē.

Tomēr ar laiku dobelnieku vizītes «Spē-
kā» kļuva aizvien retākas. Pārvaldes darbi-
nieki nojauta, ka «Spēku» pievienos Tuku-

ma ražošanas pārvaldei. Tāpēc, lai apciemō-
jumi nesaasinātu šķiršanās sāpes, viņi kol-
hozam meta lielu likumu apkārt...

— Vai būtu iespējams noskaidrot, cik
pilnvarotie un citi padomdevēji apmeklēju-
ši «Spēku»? — jautājam kantora darbinie-
cēm.

Laikam nevarēšot vis. Cik priekšsēdētāju
un agronomu mainījies, to gan vēl varot sa-
skatīt uz parastajiem skaitļiem: pašreiz
esot priekšsēdētājs un plektais ag-
ronoms.

Tomēr būtu aplami domāt, ka, augot inat-
nīto priekšsēdētāju un agronomu skaitam,
pieaugtu arī raža. Pēc iepriekšējiem aprē-
ķiniem kolhozā «Spēks» šogad tā nepār-
sniedz 3,9 centnerus no hektāra. Kāpēc?

— Laikam tāpēc, — prātoja priekšsēdē-
tājs Dainis Vancāns, — ka sēt nācās pava-
sara arumā.

— Bet citos šī rajona kolhozos arī pava-
sara arumā un tāpat bez minerālmēslojuma
ievāca trīs četras reizes vairāk, — iebildām.

— Kā lai pie mums izaugtu, ja nesape-
mam solīto palīdzību! — priekšsēdētājs ie-
karsa. — Autobusu līniju uz Tukumu so-
lija atklāt? Solīja! Kur ir? Nav! «Gaziku»
kolhozam solīja piešķirt? Solīja! Kur ir?
Nav! Kā tad lai izraujam kolhozu no atpali-
cības?!

Taču par istajiem atpalicības cēloņiem —
zemo agrotehniku, sliktu darba disciplīnu un
organizāciju — priekšsēdētājs Dainis Van-
cāns un agronome Janīna Vancāne ne lab-
prāt runā, jo vēl pavisam svaigā atmiņā ir
kārtējie pašu grēki: neizpildītais zlemāju
sējas plāns un nokavētie sējas darbu ter-
miņi.

*

Jā, ilgi, pārāk ilgi kolhoza «Spēks» jau-
dis meklē padomu, kā izkļūt no atpalicības.
Bet padoms kā nenāk, tā nenāk. Kur gan
tas pazudis — ražošanas pārvaldē vai turpat
kolhozā? Padomiņ, nāc taču beidzot mājās!

M. OSIS

— KO JŌS TUR DARIJĀT!
— SPĒLĒJĀM VISTIŅAS.

E. Oša zīm.

— IENĀC, TEV BŪS ĻOTI PATĪKAMI IEPAZĪTIES AR MANIEM VECĀKIEM.

M. Muizules zīm.

Vēlreiz

par zvejnieku

un zelta zivtiņu

Sākumā viss bija kā pasākā. Noķēra vecītis zelta zivtiņu. Sāka tā, kā zināms, lūgties, lai palaiž to atpakaļ jūrā. Bet šis vecītis bija lielāks praktiķis nekā tas, par kuru stāstīts pasākā, un pieprasīja izpirkšanās maksu. Zivtiņa solīja veselus zelta kalnus, lai tikai to palaiž.

— Man no tevis zelta kalnu nevajag. — atbildēja vecais. — Man pierder ledusskapis un divstāvu māja, augļu dārzs ar augstu sētu un spoža mašīna. Tāpēc, mīļā zivtiņa, mana prasība būs pavisam nieciņa. Dod man izziņu, ka

AUKSTASINĪBA

Ir cilvēki, kas bieži uztraucas. Ir cilvēki, kas reti uztraucas. Un ir ļoti nosvērti raksturi, kas neuztraucas nekad.

Sūšanas fabrikas «Latvija» medpunktā, acīmredzot, strādā izcili aukstasinīga persona. Ja agrāk par to varēja šaubīties, tad pēc 25. septembra šaubu vairs nav. Kas tad notika 25. septembrī? Telefona saruna, gluži parasta telefona saruna.

— Hallo! — aukstasinīgā persona bija nocēlusī telefona klausulī.

— Te runā no republikāniskās asins pārliešanas stacijas. Mums steidzīgi vajadzīgi divi donori, kas strādā jūsu uzņēmumā. Tūlīt aizsūtīsim mašīnu!

— Tikai mierul — sekoja aukstasinīgā atbilde. — Es noskaidrošu, vai viņi ir darbā... Nē, minētie donori šajā maīnā nestrādā. Piezvaniet pēc divām stundām!

Tieši pēc divām stundām atkal zvanīja telefons.

— Mēs sūtīsim mašīnu!

— Mieru, tikai mieru! Mašīnu sūtīt nav vērts.

— Bet mums steidzīgi vajadzīgi donori — jāoperē cilvēks!

— Jūs taču dzirdējāt — mieru! Sodien donorus nedabūsiet. Kāpēc? Ļoti vienkārši, es drusku kļūdījos. Viņi strādāja pirmajā maīnā... Jā, tikko aizgāja.

Un aukstasinīgā persona mierīgi nolika klausulī. Tas viss.

Es redzu, jūs sākat uztraukties. Mieru, tikai mieru! Lūdzu, nekliežiet un neviciniet rokas pa gaisul. Kā aukstasinīgo personu sauc? To varat pajautāt «Latvijas» medpunktā. Tur patetiks. Patetiks mierīgi, bez lieka uztraukuma.

Bet jums, atļaujiet atzārdīt, absolūti nav aukstasinības!

A. VECKUMELŠ

— HE, HE, BET MANS DĒLS PŪTIS TĪKAI ŠO SVILPI...

I. Melgaila zīm.

— TU MANI NOVEDĪSI LĪDZ ISSAVIENOJUMAM!

I. Melgaila zīm.

Isie

stāsti

Bez pūlēm uz augšu tiek tikai ziepju burbuļi.

Ari maza gaļas mašīna var samalt lielu vērsi.

— Ja ir tāds, kas nekad nesūdzas par to, ka netiek lavērots, tad tā esmu es. — Ielīdās drukas kļūda.

Pirkts krējuma virsū nostājās īsta krējums.

Kam nav savas sejas, tas neredz arī cita seju.

Ja par taviem darbiem smejas, tad tas ne vienmēr dod tiesības uzskatīt sevi par humoristu.

— NO TĀS TAČU NEKĀDA LABUMA VAIRS NAVI
— BET ATSKAITĒSI

E. Rusmaņa zīm.

visa šī manta nopelnīta godīgā darbā. Un pēc tam peldi ar dievpalīgu.

Sāka zivtiņa rugli rau dāt.

— Lāce mani kaut vai uz pannas, bet šai ziņai palīdzēt nevaru.

— Zili zaļi brīnumi! — murmināja vecais. — Vai

tad tu, visuspēcīgā, sava glābiņa labad nevari iedot man tādu nieka paplreli?

— Ak, vecais, vecais! smagi nopūtās zivtiņa. — Varēi jau varu, bet tas tev nepalīdzēs. Redzi, nelaime tā, ka prokuratūra pasacīdām netic.

M. ČALIS

ATRIEBĪBA

Uz taksometru šoferiem man jau sen ir zobs. Kāpēc? Reiz kāds šoferis, braucot ar zaļo gaismu, neapturēja mašīnu. Iai gan es skaidri zinu, ka manu pacelt roku viņš neuzskatīja par telefona stabu. Cītreiz šoferim nepatika mans mīksts un viņš teica, ka braucot uz garāžu. Bez tam vairākas reizes šoferi man nav izdevuši sīknaudu, atteikušies mani vest gan tāpēc, ka brauciena mērķis esot pārāk tuvu, gan arī tāpēc, ka tas esot pārāk tālu — nebūšot ko vest atpakaļ. Bet visvairāk es noskaitos par to, ka viens šoferis, vedot mani uz Jūrmalu, pa ceļam iesēdināja vēl divus pasažierus un beigās pieprasīja no katra pilnu samaksu.

Nu man bija diezgan! Es nolēmu atriebties. Kaut vienam šī aroda pārsta-
vim. Vienalga, kurš gadīsies...

Un lūk, kādu dienu pie veikala, kurā es strādāju, apstājās taksometrs.

— Lūdzu, kastīti sērkociņā, — šoferis, ienācis veikālā, mani uzrunāja.

Es stāvēju un izlikos viņu nerēdzam. Vārdu sakot, braucu ar zaļo gaismu, bet mašīnu neapturēju.

Tad šoferis savu lūgumu atkārtoja. Es paskatījos uz viņu un atbildēju:

— Sērkociņus jums nevaru izsniegt, jo man jāiet pienemt preces, — un izgāju no veikala. Šoferu valodā tas nozīmētu: «Braucu uz garāžu.»

Kad pēc piecām minūtēm atgriezies,

šoferis vēl stāvēja turpat un ar terauda pieskanu balsi atkārtoja:

— Man, lūdzu, sērkociņus un sudzību grāmatu!

Es viņam laipni paskaidroju, ka sērkociņus pārdot man nav izdevīgi, jo tas nepalīdz pildīt plānu. Lai viņš, teiksim, nem pudeli degvīna, tad klāt dabūs arī sērkociņus. Citiem vārdiem: uz taviem braucieniem neielaižos.

Vajadzēja redzēt, ka viņš saka ārdit-
ties. Es esot birokrāts, es esot elements, es esot tāds un tāds, un vispār viņš brī-
noties, ka es te varot strādāt, ista vie-
ta man esot pavisam citur... Tā viņš
ālejš kādu pusstundu, pēc tam piepra-
sīja, lai pasaucot veikala vadītāju. Tei-
cu, ka veikala vadītāju neesmu sauku-
t, jo par to man neviens nemaksā. Tā sa-
kot — brauciens bez pasažieriem. To
izdzirdis, šoferis no dusmām kļuva glu-
ži zils. Sāku baldīties, ka nedabū
trieku, tāpēc pasniedzu viņam kas-
tīti sērkociņu un palūdzu samaksāt trīs
kapeikas, t. i., dubultreikinu līdz ar dze-
ramnaudu. Mans klients uz brīdi zaudē-
ja valodu un, muti paplētis, stīvi rau-
dzījās mani, tad pakēra sērkociņus un,
dūres vīstīdams, izdrāzās no veikala.
Tikai pie durvīm, daudz maz atguvis va-
lodu, viņš draudēja par mani sudzēties.
Sos draudus viņš, protams, piepildīja!

Lūk, tāpēc es tagad vairs nestrādā-
ju veikālā, bet macos šoferu kursus.
Kādreiz gribu kļūt par autoinspektoru.

S. ANTONS

— UN TĀDS GRAUIOSS GABALS BIJA!

U. Mežavilka zīm.

Mīlais «Dadzīt!»

Kā pārsūta vēstules? Pu-
pastu. Avizes, žurnālus un
grāmatas? Ari pa pastu. Bet
kooperatīva biedru paju grā-
matīnas? Par to vēl zinātnie-
ki strīdās. Un ir jau arī ie-
mesls. 1962. gada 10. februārī
iesniedzu Vecumnieku patēre-
tāju biedrība savu paju grā-
matīnu Nr. 010-1839, lai to
nosūtītu uz Valmieras patēre-
tāju biedrību paju summas
pārskaitīšanai. Drīz būs pagā-

juši divi gadi, bet grāmatīnu
atpakaļ vēl neesmu saņēmis.

Sajā sakarā doži izsuka do-
mas, ka paju grāmatīnas sū-
tot ar bruņurupučiem. Citi
pret to iebilst. «Kas par muļ-
ķībām,» viņi apgalvo, «tās sū-
ta ar vecajiem labajiem glie-
mežiem!»

Kam taisnība, nezinu.

L. MAGELIS,
Vecumniekos

— BIJUSI VIENA GALVA — BŪTU VIENA BĒDA...

R. Tilberga zīm.

Latvian

№ 21

Mājas medicīna

Mana sieva sargā manu veselību ar vīduslaiku landsknehta neatlaidību. Tāpēc es bieži vien jūtos kā ienaidnieku ielenktā cietoksnī.

Patiesību sakot, manai veselībai nav vajadzīga tik sīksta aizsardzība, taču sieva no rīta līdz vakaram vajā mani ar dažādiem dziednieciskiem pasākumiem.

Tā viņa nesen uzlīnājusi, kā izvairīties no insulta. Līdzeklis esot ģeniāli vienkāršs un ikvienam pieejams: vajagot tikai katru dienu pa stundai stāvēt uz galvas. Mijā ģimenes miera labad nostājos uz galvas. Nav svarīgi, cik ilgi es tā nostāvēju. Varat man ticēt, es ātri izkļuju no šī ģimenes galvu pazemojošā stāvokļa. Tiesa, krīzdams izsītu skāptm spoguļdurvis, bet tas jau ir sākums, ko nav vērts pat pieminēt.

Pēc tam sieva bija saklaušījusi kaut ko par pozitīvajiem joniem, kas, uzkrādamies organismā pārāk lielā skaitā, varot novest cilvēku pie nervu ārstu. Protams, kaltīgos jonus sāka dzīt no manis ārā tikpat kā ļauno garu. Mani piespieda gulēt ar deserta karotēm rokās. Karotes, savukārt, vara atlept savienoja ar ūdensvadu. Ar šo vienkāršo, bet, kā sieva apgalvoja, efektīvo pasākumu visus jaunos jonus piecu minūšu laikā varēja atsūtīt uz eļļi.

Taču sasodītie joni, vismaz manai sievai tā šķita, nekādi negribēja pamest savas ieslīdītās vietas manā personā. Tad sieva ieteica jaunū radikālu atjonizēšanas līdzekli un man pirms gulētiešanas bija basām kājām pusstundu jāpastaigājas nama pagalmā.

Līdz šim es uzskatīju sevi par solidu cilvēku. Valcāju pelēku plātmali, vienmēr laikā maksāju rēķinu par gāzi un elektrību un katliņu pastkastītē leņķos laikrakstus neiesīju pirms to abonētiem. Slaidīdamies ar basām kājām pa pagalmu, es tricēju pie katra trokšņa, bet, ieraudzījis, paziņas, slēpos tumšos kaktos.

Qlābīgā pienāca negaidot. Tas piebrauca ar kaucošu slēnu pie mūsu nama parādes durvīm un, nošķīstot bremzes, apstājās. Desmit minūtes pirms tam, bēgdams no namu pārvaldnieka, biju uzkāpis uz pudeles lauskām. Sadzirdējusi manus kliekzienus, atskrēja sieva. Viņa zināja trīsdesmit trīs pagēmienu, kā ārstēt slimības un dziedināt kaltes, taču šoreiz vislabākais bija trīsdesmit ceturtais — ātrā palīdzība.

Ondēdama slimnīcas traumatoloģijas nodaļā, sapņoju tikai par vienu: kaut varētu saīkstīt to cilvēku, kas bija tik īstā laikā un vietā saplēsis pudeli. Es gribēju viņam cieši, kā vīru vīram paspiest roku.

Divas dienas atpūtos un uzkrāju spēkus kļusajā palātā. Kaimiņi sprieda par sēpošanu, kārtējo diktatoru maļņu Bauānu republikā un pēdējo «Daugavas» spēli. Jutos atkal pilnīgi vesels.

Ka mana iakmei pienācis gals, sapratu, kad apmeklētāju dienā man uz gaidīņa kopā ar ķerli un apelsīniem nolika burciņu ar vēl neredzētu etiķi.

— Kas tas tāds? — nelabu jauzdams, vaicāju.

— Tu pat iedomāties nevari. Mīkelīt, cik tā ir vērtīga manta! — sieva čivināja, taisīdama burciņu vaļā.

Padēvīgi iedūru dakšīgu glumā, zaigānā masā. Neko pretīgāku savā pacienta prakse vēl nebiju garšojis.

— Varbūt tu tomēr pateiksi, kas tas ir? — oplaudīdamies vaicāju sievai.

— Mīkelīt, tie ir jūras kāposti. Āproti, šie kāposti satur jodu. Jodu izņemta holesterīnu, bet holesterīns, ja nu tā neaizbīvojas, nogulsnejas asinšvadu sienīgās un padara tos trauslus kā makaronus.

Pēc dažām dienām, pārkāpis dzīvokļa sliekšni, sapratu, ka esmu ieradies istajā brīdī. Ja būtu palicis slimnīcā vēl kādu dienu, sieva aiz garlaicības galīgi nonīktu. Runcis Cīpus, mūsu ģimenes trešais loceklis, nebija tik lānprātīgs kā es. Viņam jūras kāpostus iesmērēt nevarēja. Neīkdāmieš ne zinīs par savu veselību, viņš ēda tikai krējumu un desu.

Sieva priecīgi pavēstīja, ka sagatavojusi man pārsteigumu.

— Mīļais Mīkelīt, veselībai nekas nav derīgāks par svaigām bletēm, — viņa teica.

— Un es tās sagatavoju visai ziemai!

— Varbūt man tomēr labāk gulēt ar karotēm rokās? — mēģināju izlocīties.

— Nē, Mīkelīt, tu ēdīsi bletes. Un jūras kāpostus arī.

Manas sievas rokās ārstnieciskā kulinārija bija varens ierocis pret visām kaltēm un nelaimēm, kas uzdrošinātos man kādreiz uzbrukt. Uz mani tā iedarbojās augstākā mērā brīnīšķīgi.

— Mīkelīt, — kādu rītu sieva teica, — ar tevi kaut kas nav kārtībā. Sonakt tu sapni

kliedzi un lamāies! Es sarunāju ar profesoru-neitropatologu, lai tevi pienēm.

Pēc tortes, kas bija ar smalku gaumi izcepta no bletēm un jūras kāpostiem, man nekas vairs nelīkās briesmīgs. Es biju gatavs iet uz apskati kaut vai pie veterināra.

Profesors uzlīta man zem ceļa ar mazu āmuriņu, lika rādīt mēli, grozīja pirkstu deguna priekšā. Pēc tam noņēma brilles un teica asistentam:

— Psihiska depresija...

*

Mūsu dzīvoklī atkal sāka ost pēc pulvera. Šoreiz uz kara takas nostājos es.

Kad sieva pānāca no darba, manā priekšā uz pannas čurkstēja ceptas olas ar speķi, lielā šķīvi aci piecēja tomāti krējuma.

— Mīkelīt! — sieva iekliedzās. — Ko tu, frakals, dari?!

— Kā redzi, — paskaidroju, cenšdamies piešķirt balsij metālisku skaņu, — Beidzu dzīvī pašnāvībā.

V. TITOVŠ

— SAUBĀTIES PAR STIPRUMU! PAJAUTĀJIET ZĒNAM: VIŅŠ ŠIS CIGARETES SMĒKE JAU DIVUS GADUS.

M. Blaža zīm.

— RUNĀ, KA TAGAD MODĒ DABISKA MATU KRĀSA.

— BEY VAI TU ATCERIES, KĀDA TAVU MATU DABISKĀ KRĀSA BIJA!

M. Blaža zīm.

— VAI JŅ, LŪDZU, GRIBĒJĀT KO TRĪKI!

U. Mežavilka zīm.

Kāpec nogrima Atlantīda?

Nesen kādā Ogres skolā pionieri rīkoja diskusiju par tematu «Kas nogremdēja Atlantīdu?».

Diskusija sākās ar negaidītu skandālu.

— Tur nav ko spriest! — bez jebkādas pietiekamības savas domas izteica mazais Jānītis no kolhoza «Komunārs». — Es zinu, kas nogremdēja Atlantīdu!

Droši vien citos apstākļos vecākie skolēni mazo Jānīti iekautītu, bet diskusija paliek diskusija.

— Izsaucies! Tikai, lūdzu, bez jokiem... — diskusijas vadītāja draudoši pavicināja Jānīti pie deguma līnē.

— Tas notika tā... — nemaz nenobijies, Jānītis iesāka. — Vienā jaukā dienā Atlantīdas ledzīvotāji pamana, ka zeme ir slapja. «Palīdziet!» atnākuši uz attiecīgo kantori lūdzas atlanti. «Mēs saslapināsim kājas!» — «Lab!» apsolījās kantora darbinieki un ieraka zemē kaut kādas caurules. Bet tavu brīnumu, zeme kļuva vēl slapjāka. «Glābiet!» atlanti vēlreiz lūdz palīdzību. «Neuztraucieties! Ja esam pielaiduši kļūdu, tūlīt visu izlabosim.» kantora darbinieki laipni atbildēja. Atlanti noticēja un sāka gaidīt. Pagāja viens mēnesis — applūda plāvas un ganības. Pagāja otrs mēnesis — zem ūdens pazuda ceļi. Pagāja trešais mēnesis...

— Hipotēze skaidral — Jānīti pārtrauca nepacietīgas balsis. — Bet kā sauc to kantori?

— Atlantīdas Laukteinika.

— Ha-ha-ha! — daži diskusijas dalībnieki sāka smieties kā kutināti. — Uz Atlantīdas tādās iestādēs nemaz nevarēja būt.

— Tas nekas! — Jānītis neapmulsā. — Bet pie mums ir Ogres «Lauktechnikas» onkuļi liek zemē caurules, sauc to par drenāžu, bet man, lūk, kājas slapjas līdz ceļiem!

— Arī man! — piebalsoja skolēns no Raiņa kolhoza.

— Uz mūsu kolhoza laukiem mednieki rudenī šauj pīles! — paziņoja meitenīte no kolhoza «Čīna».

— Bet uz mūsu tīrumiem onkuļi ztemā bļūk! — stāstīja pionieris no Sumtaziem...

Diskusiju par Atlantīdu atlika. Tās vietā pionieri nolāma organizēt pārrunu par jautājumu — «Kas vainīgs, ka applūst Ogres ražošanas pārvaldes kolhozu lauki?».

Ceram, ka šajā diskusijā skolēniem palīdzēs arī Ogres rajona iestādes.

J. JAUNS

— PAR GODU ŠIS MODERNĀS KAFEJNĪCAS ATVERŠANĀI, PACELSIM SVINĪGU TOSTU!

U. Mežavilka zīm.

ZĪMES UN BRĪNUMI

Nē, sakiet, ko gribat, bet ir un ir pasaulē brīnumi — Tukumā ne no šā, ne no tā kāds bija ņēmis un nobūris kāpostus. Kādēļ tieši kāpostus, tas nav zināms. Citur kāpostus vāra, cep un sautē, bet Tukumā neviens tiem pirkstu nelika klāt. Arī tad nē, kad veikalos kāpostu trūka. Ko lai dara — apburts paliek apburts.

Tā nu kāposti quļēja, quļēja, kamēr sapuva. Tas ir, nevis sapuva, bet iepuva. To redzot, saģādes kantora oarbinieku sirdis nelzturēja, un vini teica tā:

— Nabaga apburtie kāpostini, cik liqi tie te mētāsies! Nocenosim un mēģināsim pārdot!

Un raugi, kādā zīmīgā saģādāšanās — 16. jūlijā nocenoja 16 tonnas kāpostu un pārdeva padomju saimniecībai «Zemgale» par veselu kapeiku kilogramā Tiesa gan, zaudējumi bija. 2052 rubļi, toties burvestība no kāpostiem tika nonemta. Kam par to jāpateicas? Lopiņiem, mīļiem lopinļiem. Padomju saimniecības lopkopji kāpostus sabēra šīlēs un — šnaks, šnaks, to vairs nebija!

Tātad, kā rāda pieredze, apburtus kāpostus var izbarot lopiem. Bet ko lai dara ar nelabā apsēstu ēdnīcu, modernu, paģājušajā gadā uzceltu trīsstāvu ēku? Šai nelaimīgajai celtnei ir tiešām drūms liktenis. Tur trūkst ventilācijas un, visam par uzviju, samanašas divas zīmes.

Lai arī cik tas būtu neticami, bet Tukuma kulinārijas tempļi valda divi liktenīgi cipari. Kas tie ir par cipariem? 1 un 8! Janvārī šefpavāres Kalnas briģādē iztrūkums bija 118 rubļu, martā — 18, aprīlī — 81, 5. maijā — 108, to vairs atkal 81.

Protams, maģisko skaitļu 7 un 13 arī netrūkst. Šefpavārei Birkmanei ir 700 rubļu iztrūkums, bet pavārei Mašarskai — 463. Saskaitiet šos ciparus kopā, cik iznāk? 13... Zīmīgi, vai ne? Bez tam septiņos mēnešos konstatēti septiņi lieli iztrūkumi, nesen atlaida septiņas virtuves darbinieces, bet pavisam atlaistas — 13!

Mu, vai Tukumā ir zīmes un brīnumi? Skaidrs, ka ir Kooperatori to neapģāžami pierāda.

N. GAUJMALA

Ž U L T S P O D S

— Ak tu jupis, cik tie pakāpieni augstl Gandrīz vai pašam savs ķebils jāstiep līdzī. — pukojās pasažieris, kāpdams autobūsi. — Un rokturi arī nedoma aizsmiegt. Ko lai iesāk cilvēks, kas augumā padevies vēl mazāks par mani? Nudien jā-lūdž, lai paķer aiz rokas, kas tāds jaunāks un pinnāls iespraučies.

Ar zināmu kustību aparāta un runas orgānu plepūli lerausies satiksmes līdzekli un apsēdies, pilsonis tomēr nespēja valdīt.

— Tie sēdekļi arī... Mazlem bērniem,

nevis pieaugušiem domāti. Tagad mašīnas esot modernas! Mēģiniet iestāstīt, kam gribat, tikai ne man! Lai nu kādas tās bija pirms kara, tekšā es tiku bez plepules. Ir pakāpieni nebija tik augsti, ir durvis nebija tik šauras kā tagad. Un jūs, jaunais cilvēks, — viņš pēkšņi adresēja pārmetumus pavisam konkrēti — savam blakussēdētājam, — arī varējāt pavirzīties tālāk. Par divām vietām diez vai būsi maksājis...

Pusmūža pilsonis nerimās šaustīt «nejēgas konstruktorus», kam nerūp citu ēr-

tības, un slikti audzināto jaunatni, kuras pārstāvis drīz plocēlās un atstāja ērtību mīļotājam abas vietas. Citi pasažieri ar platām acīm naidzījās uz divkājaino žults podu, bet mans blakussēdētājs pačukstēja:

Tā mans kalminš Pūrpētors ņemas vionmer. Un nav arī jōka lieta iesvemp- ties autobusa, ja dzīvsvars ir tā ap 120 kilogramu un varbūt pat vairāk. Retais tie, kad es stāstu, ka pirms kara šis virs bija slāids un lokāns kā lazdas vīca...

O. SARMA

— TICI VAI NETICI, UZ ABĀM IR MŪSU GRĀMATVEDIS! TIKAI UZ PIRMĀS VINS NOBĒDĒTS MĀJĀS, BET UZ OTRAS — DARBĀ.

L. Bērziņa zīm.

KAS KAM PALĪDZ?

«Dadzis» «Ventā»

Uzzinājuši, ka «Ventas» kolhozā labprāt iegriežas dažu Ventspils iestāžu un uzņēmumu strādnieki, mēs uzdevām priekšsēdētājam Jautājumu:

— Sakiet, lūdzu, vai tēsa, ka pie jums bieži viesojas pilsētnieki?

— Tā iznāk! — priekšsēdētājs apstiprināja.

— Tad nosauciet, lūdzu, iestādes vai uzņēmumus, ar kuriem jums, tā teikt, ir draudzīgs kontakts.

— MRS, lokomotīvu depo, 3. ceļu distance...

— Un...

— Stacija, 3. vidusskola, banka, kara komisariāts, pilsētas izpildu komiteja...

— Paldies! Pietiks...

— Nē, nē! Viņi mums visi vienādi miļi. Rakstiet arī pārējos! Namu pārvalde, Ventas skola, pārceltuve, Tārgales skola, zvērsaimniecība.

— Trīspadsmit organizācijas!!!

— Jā. Velna ducis.

— Kā tad jūs tādu armiju varat uzņemt?

— Grūti jau ir... Bet, par laimi, visi nebrauc vienlaikus. Viena organizācija parādās, kad saujāšanās laiks,

otra — kad svaigi kurķi, no trešās brauc tikai sēņotāji, ceturto pārstāv maksātnieki, piektajai dodam ābolus, sestajai palīdzam nopirkt riepās vai citas grūtāk dabūjamās rezerves daļas...

— Brīnišķīgi! Protams, šīs organizācijas arī jums palīdz?

— To, godīgi runājot, nesam vēl manījuši.

— Ir gan jums laba sirds!

— Kas nu par labu! Pienākums jau vien ir.

— Kāds pienākums?

— Nu kā, kāds? Visas trīspadsmit organizācijas taču ir mūsu šefi...

— KULTURĀLS KĻUVIS, SĀCIS STAIGĀT TIKAI UZ «ZILĀS UGUNTIŅAS» SARĪKOJUMIEM.

M. Muizules zīm.

BAILĪGIE VĪRI

«Dadzis» «Ventā»

Satika reiz Ražošanas Pārvaldes pārstāvis «Ventas» agronomu un viņam teica:

— Paklau, Sili! Dažas jūsu sievietes ir traki izlaidušās. Nestrādā nemaz. Tu, lūdzu, parunā ar viņām...

— Vai manu dienin! — agronoms sāka vaimanāt.

— Ko gribi, to darīšu — mēslus no kūtim nesīšu, zobus zirgiem skaitīšu, žurkas graudu noliktavās tvaicīšu, tikai neliec runāt ar sievietēm. Saproti, nekas man nelz-nāks. Galva reibst, tiklīdz par to ledomājos.

— Nu labi! — apžēlojās pārstāvis. — Parunāšu ar šīdītā kolhoza nodaļas pārvaldnieku Meljeru.

— Nē, nē, nē! — Meljers turējās pretī vēl trakāk.

— Visnāknākajam bullim riņķi degunā lēlīkšul Vircu smelšu... Tikai ne to!

— Jārunā tev! — Izsaucis 6. brigādes brigadier! Sunīti, pārstāvis paziņoja.

— Vai traksl! — Sunītis sakēra galvu. — Tad jau labāk liec skurstenus tīrīt. Ar sievietēm — nē... E-es ta-ad sto-ostos...

Nobrīnījās pārstāvis un gāja pie mehāniķa Slavinska.

— Visus traktoros salabošu! Kombainus nokrāsošu! Rezerves riepas sameklēšu! Bet ar tām slinkajām sievietēm nerunāšu!

— Kāpēc? Paskaldrojet! — pārstāvis lūdza, bet Slavinskis palika mēms kā zivs.

Soferis Dzenītis bija runīgāks.

— Man gan nav balles no sievietēm! Bet arī mana sieva nestrādā... — paskaldroja Dzenītis un, pārstāvja atbildi nesaņēdams, pagāba...

J. JODS

— PRIEKSSĒDĒTĀJ, KAIMIŅU KOLHOZĀ JAU NOVĀKTI VISI KARTUPEĻI...
— ZINU JAU, ZINU! ŠIE LAIKAM DOMĀ, KA MAN AR TO IEGRIEZĪS.

V. Zaka zīm.

— SPĒLE JĀIEVERO RITMS.

— DEJOT VAJAG RITMISKI.

— PELDOT, JĀELPO RITMISKI.

Vārpatu vainažs

(Stila pukītes no preses lappusēm)

«... Iepriekšminētajā mājā pēc ciema padomes uzskaites ziņo tikai Jāzeps Tučs un personiskajām vajadzībām izlieto 0,15 ha lielu ģimenes dārziņu.»

(No raksta «Privatīpašnieks».)

«... Krānu vājpiena tvertnei jau gaidām gadu, prasām ikreiz, ja kāds atbrauc no Bakviem. Labi vēl ka pašu kalēji neatteicās un ziepes veikalā pārdod. Jā, jā, dažreiz arī ar ziepēm var izlīdzēt, atkārtro vēlreiz piena vadējs, kā cilvēks pieradis akurāti pildīt savus pienākumus, necieš nekārtības citu darbā.»

(No raksta «Pienākumi».)

«... Nakts melnums apēd mašīnu vienmūļo melodiju. Un rudens nakts, akla kā cilvēks bez zināšanām, iet pretī jaunai dienai.»

(No raksta «Cilvēks alkst zināšanu».)

Preses stila ziedīņus vainagā vijis
I. BARZDIS

— UH, BEIDZOT VAR IZTIKT BEZ RITMA!

E. Ozoliņa zīm.

UZMANĪBU, SPOKOJAS!

Nakts lecavā. Tumsa. Pie stacijas parādās balts rēgs. Atskan kiledzieni, iedimdas zeme — tur pārbiļušies mūk vēlinie gājēji.

Otrā rītā cilvēki pulcējas baros un uztraukti spriež:

— Atkal rādījies spoks! ... Kad tas reiz beigsies?!

To nezina neviens. Toties ir zināms kas cits — spoks pazudis tikai tadā gadījumā, ja to atradis un apēdis. Jā, baltais rēgs, kas pusnaktīs kļīst ap lecavās staciju, nav nekāds parastais spoks, tas ir cukura maiss, pārdabiskā ceļā pazudis cukura maiss.

— Nevar būt! — daži neticīgi iesauksies.

Var gan būt. Cukura maiss pazuda 1962. gada 31. jūlijā no aizplombēta vagona. Jelgavas cukurfabrikā vagonu plekrāva ar maisiem un aizsūtīja uz lecavu. Iecavā viens maiss bija izgaiss. Kāpēc? To dzelzceļnieki patēlca skaidri:

— Tas notika tāpēc, ka vagonu plombas ir neskaidras. Vainīga Jelgavas cukurfabrikā!

— Lieciet mūs mierā! — cukurfabrikā atbildēja. — Vagonu nosūtīti, plombas bija kārtībā.

Bauskas patērētāju biedrība, kam pazudušais cukura maiss piederēja, kērās pie spalvas. Sūdzības ceļoja no vienas instances uz otru, bet maiss tikmēr mierīgi spokojās. Sis savdabīgais process ilgst jau vairāk nekā gadu. Patērētāju biedrība sūdzējās Tautsaimniecības padomes juridiskajā daļā. Tur atbildēja skaidri un gaiši — vainīgs dzelzceļš.

— Vai jūs apjēdzat, ko runājat! — dzelzceļnieki sašūta. — Ja vagoniem plombas neskaidras, tad cukura maisiem jāpazūd, tas taču ir dabas likums!

Nākošā sūdzība nonāca Ministru Padomē, tā papīrus nosūtīja TSP juridiskajai daļai vēlreizējai izskatīšanai. Juridiskajā daļā šoreiz atbildēja pavisam skaidri un pavisam gaiši — vainīgs ir un paliek dzelzceļš. Bet no dzelzceļa puses skan ritmiska klabāšana:

— Plombas neskaidras, plombas neskaidras, plombas neskaidras...

Tā nu spokāšanās turpinās jo-projām, un gais tāl nav paredzams. Bet tas ir bīstami. Ja ādlen iespējams pazust vienam cukura maisam, kāpēc tai rīt nepazustu otrs, trešais, ceturtais?

A. TRAMPELTIRS

• SKATĪTIES, VAGONU IZMANTO SPEKULANTI!
• NEREDZU, KA TIE BŪTĪJ SPEKULANTI.

A. Stankeviča zīm.

Atdzejojis Harlijs Heislars

Tjorkinam pat trīsdesmit
Nebij vēl, bet zini —
Ceļš ja Vinpasaule rit,
Iebilst nemēģini.

Vēlā stundā bij viņš klāt
Jaunā gada naktī.
Tagad lemts būs uzzināt,
Kādi ellē kakti...

Stāsts, ko autors vaļā klāj,
Ritēs kā uz delnas.
Bet jau iebilst lasītājs:
— Kas par velnu velniem?

Kosmosā kad ceļš jau rasts,
Kad uz zvaigznēm jāiet,
Sižets, zināt, neparasts.
— Labāk nerunāriet...

— Padomāriet, kur tas der!
— Te kaut kas aiz adas...
— Velti tā vis nesacer...
— Tā jau ir, kā rādas...

Tagad turies: soģis istis,
Visu nepatieso nīst

Draugs, jel parādi man godu:
Vai tu jauns, vai gluži sirms,
Nosodi, ja jānosoda,
Taču izlasi vispirms.

Nesteidz minējumos seklos,
Kā no kritiķiem dažs labs
Visur «neatļauto» meklēt,
Kas tad skaļi nopelts taps.

Un kā veikls pēdās skrējējs,
Norādot uz kļūdām tām,
Neteic: autors — ūdens lējējs
Ienaidnieka dzirnavām.

Lai reiz paliek tenku vārdi,
Liesmas neuzpūt ar tiem,
Ka, tā turpinot, var ārdīt
Visu līdz pat pamatiem.

Launu visur nesaskati,
Baidīt — lieks būs pūlīnš tavš.
Atradinies. Nav tie godi, —
Gribi, negribi, bet nav!

Uzticies kā senam draugam —
Bargās dienas vieno mūs.
Neba veltīgi tev raugu
Pasakas par elļi pūst.

Tur — visviens, vai dievs ar jodu,
Vai pats sātans velnu dzen:
Lielgabali kaujā dodas
Aēģāri — tas zināms sen.

Tas, lūk, viss, ko autors isi
Iesākot grib pasacīt,
Lai gan stāsts, kas sāksies drīzi,
Likšies divainību vits.

Bet — uz priekšu! Spalvai dziedot,
Rādīs darbs, kam teiktais dziedots.

Tāfad: vēl pats briedums bij,
Speks vēl puisim kaulos,
Nejauši kad Vasilijš
Klāt bij Viņā saulē.

Skatās — eju ejas. Jā...
Teic nu vēl, ko nemak.
Viss ku metro stacijā,
Tikai griesti zemāk.

Pārsegums vairs līdzīgs nav
Baļļu kārtai meļnai.
Bumbas — krist uz galvas ļauj,
Nostis? Ne velnu

(Bumbas trikstas raugottes,
Pieri viltis grumbas,
Nerunāja viņš paties —
Ka nu kura bumba

Sodien sadomās kāds sulets —
Nepalika ne prauli
Tad nekur vairs neglūbsies,
Pat ne Viņā saulē)

Nesaprata vēl turklāt,
Sapni vai patiesi, —
Tā ar kājām piebrādāt,
Esi gan tu viesis!

Viss te apkārt spožs un tīrs,
Nav kur smēķi nometst.
Taisni nobaidījās vīrs:
— Kultūra, ko domā...

Dziļokļi ja tādi numis,
Ziemas nav ko bīties.
Tagad pirmais uzdevums —
Tuvāk iepazīties.

Uzraksts «leeja». Un viss.
Skaidrs — tu pie veļiem.
Vair kaut pie kājām krist,
Atpakaļ nav ceļa.

Grūti ir — viss nepierasts,
Bet ko izdomāsi?
Kaut jel ūdeni te rast,
Kaut vai vienu lāsi!

Karstums elpu ciet jau spiež,
Rīkle gluži sausa.
Ko lai dara — jāpacieš,
Zaldāts vienmēr klausu.

Te — ik brīdī dzirdamāk
Dārd, un gaitā žigļā
Vilcieni pēc kārtas nāk
Surp no mūža miglas.

Preti tiem — vien sofi grand,
Auksts kā ziemā diķis,
Vinpasaules komandants —
Ģenerālis-liķis.

Viņam līdzī takti min
Sardze — vai pus rotas.
Kālab tā — kas to lai zin,
Kaut kas nesaprotams:
Surt ja norakstīts tu liec,
Bēda visiem viena —
Bailes droši malā liec
Līdz pat pastardienai.

Soli spēris, Tjorkins klāt
Un kā reglamentā:
Tāds un tāds es, tā un tā —
Piesacities centās.

Ģenerālis neatsilst,
Tikai skatās klonu.
— Biji tu, — viņš drumi bilst,
— Kādā ešelonā?

Tjorkins, izstiepies un bāls,
Aizmīrsts par mājām,
Atbild: — Biedri ģeneral,
Personīgi, kajām

— Kā tā kajām?
— Vainīgs, lūk...
(Komandanti bargi!)
— Maitas! Tūdaļ krūmos mūk,
Kolīdz nepiesurgi.

Bij vai nebij tā — nav lemts
Iebilst. Tjorkins isi:
— Skaidrs! Tas tiks vērā ņemts
Un vairs negadsies.

— Tas nu gan, kas ir, tas ir,
Tas, bez šaubām, tiesa.
Otrreiz vairs tev nenomurs
Pasaulīga miesa

Ģenerālim vaigi plaukst —
Noformejušs ašl
Atzsaule — tev zināt laiks —
Samnietība plaša
Visus uzņem, visiem tevs —
Dūd, ko kures pelna
Kurš bij varonīgs, kurš ģļeivs,
Nesapriest ne velnu
Stingru disciplina skur
Visus augam dienām

Ne jau tāds, brāl, bija karš,
Lai mēs te pa vienam...
Taisni vien uz priekšu diedz,
Platforma, lūk, sakas.
— Klausns! — Cik jau nav tā
iets —

Tjorkins proni kā nākas

Kad pēc soļiem diviem trim
Pagriezās pa labi —
Virsū pirmam postenini,
Kam visapkārt stabi.

Viens ar spalvu lapā dur:
Vārds un numurs blakām.
— Atestātu nodod tur! —
Karavīram saka.

Pārsteigts brinās Vasilijš:
— Ir gan lieta jaukal
Mums tā vietā durķis bij
Tur, uz kaujas lauka.
Tālākais — ja lemts bij, krist,
Nav vairs maņa ziņā.

— Mironi mēs visi, csst...
Toties — kārtībīnāl
Tāpēc viss tiek uzskaitīts,
Numurots un šķirots,
Lai numis skaidrs top kā rits —
Vai tu isti mīris.
Vēl nesen bij gadījums —
Dzius, un ne pa jokam,
Tomer atsūta pie numis, —
Kas tas bij par mokām!

Tāds vispirms ir jāieliek
Uzgaidāmā telpā...
(Tjorkins teikto vērā liec,
Satraukums ir elpā.)

— Tu šeit pirmos soļus ej,
Šķiet, ka redzi rēģus,
Bet bez formas uzskaitē
Nav nekādas jēgas.

Zuldāts savu domu kaļ:
Bēdas maz, vai zini
Sā vai tā, bet atpakaļ
Aizdzen, pamēģini.

Paprasīja, kļūvis drošs,
Ūdeni no krāna.
Tie ar skutleniem vai kož,
Nopēlot no sānien.

Un tad smieklī pārņem tos:
— Tā var dabūt galu!
Tev varbūt vēl gribētos
Viņa saule... alu?

Un par jauno joku prieks —
Suešie smej līdz nāvei.
Tjorkins prajam soli liec:
— Kaut jūs velns parāvis!

(Turpinājuma nākamā numurā.)

PODZINA

Kabinētā viss bija parasts — antigravitācijas iekārta, ultrakvantu signalizācija, vidēja izmēra šnūblibuss un trīs atbaidīgas būnes, kuru kopejais vecums diez vai pārsniedza septiņsimt gadus. Tikai atmosfēra kabinetā šķita neparasta.

— Uff! — nospiedošo klusumu pārtrauca Galvenais Koordinators.

— Uff! — izdveša Pirmais Vietnieks.

— Uff... — iešpācās Otrais.

Spriežot pēc vēlāk publicētajiem dokumentiem, pirmais «Uff» nozīmēja: «Čik grūti gan mūsu dienas vadīt tādu perifērijas uzņēmumu (domāts — Iekšgalaktisko pasākumu projektēšanas un realizācijas kantoris, saīsināti «Iekšgalprojekts»)!...»

Otrais «Uff» izrādījās ne mazāk saturīgs: «Sadalīt septiņdesmit astoņas dubultzvaigznes... Pārvietot simt piecdesmit deviņas lielas planētas, neskaitot sīkākus objektus... Nē, nākamā ceturksņa plānu pie labākās gribas nav iespējams izpildīt!»

Trešais «Uff» skanēja mazliet žultaini: «Ja jau tā runā kolēģis, kura rīcībā nodoti astoņdesmit procenti visu štata vienību, ko tad lai sakau es, kam atstāti tikai divdesmit un tie paši lielāko tiesu ar smadzeņu protēzēm!»

— Varbūt lūgt, — Galvenais sarauca pieri, — lai «Iekšgalprojekts» pārlielina statusu vai vismaz atļauj sarežģītākos aprēķinus uzdot starpgalaktiskajam trestam? To, ko mēs izdarām nedēļā, tur ar supersmadzenēm paveiktu sekundē... Ek, žēl, ka tuvāko instanci, kas pilnvarota izlemt šos jautājumus, šķir no mums miljards gaismas gadu.

— Tātad, — Pirmais Vietnieks drūmi turpināja, — paliek viena izeja: pašiem uzbūvēt supersmadzenes! Pēc tam...

— Pēc tam... — sarkastiski piebilda Otrais, — «Iekšgalprojekts» varēs paveikt ne tikai savus uzdevumus, bet arī pieņemt pasūtījumus no citurienes. Kantoris tiks automātiski pārskaitīts augstākā kategorijā un, kas zin, varbūt pat izpelnīsies «Ārģalprojekta» nosaukumu! Taču ar pašreizējo slodzi...

— Manis pēc lai tad iet ar pārslodzi! — Koordinators pavēles vienmēr bija ļoti izteiksmīgas. — Galu galā mēs montēsim tikai standarta mezglus... — un viņš enerģiski pagrieza teletaktora slēdzi.

Tai pašā mirklī no ultrakvantu uztvērēja izlēca apalīgs radijums. Pārlaidis klātesošajiem ātru skatienu, ienācējs pacēla acis pret griesliem un smagi nopūtās:

— Skaidrs! Atkal būs jāizpiēš kaut kādas deficītpreces no antipasaules...

Galvenais laikam jau bija pieradis pie šādām nopūtām.

— Steidzami sagādājiet supersmadzeņu būvei nepieciešamos standarta mezglus! — viņš pavēlēja.

Apalīgs sakāra galvu:

— Apžēlojieties, «Iekšgalprojekts» nav tādu limitu!

— Ak, limitu nav! — Pirmais Vietnieks iesaucās. — Savstarpējās Apdāvināšanas Dienests pastāv jau piecpadsmit tūkstoš gadu! Un visus šos gadus mums limitu trūkst!

— Un tomēr, — Otrais diplomātiski papildināja, — šī dienesta speciālisti visu nepieciešamo vienmēr izkombinējam Kam gan kosmosā vēl ir tik plaši sakari kā mūsu skavrajam Lielkombinatoram?

Pēdējais arguments acīmredzot bija neatvairāms. Apalīgs vēlreiz nopūtās (šoreiz — drusku mākslīgi), tad palīdzēja vajadzīgo mezglu sarakstu un apsēdās pie ultrakvantu signālaparāta.

— Centrāle, Apdāvināšanas dienesta filiāles, ieskaitot ārpusgalaktiskās... Pagaidiet, tas nav viss! Dodiet arī Magelāna mākoņus... Jā, abus! Un vēl — tuvākās lodveida kopas...

Pirmā saruna, diemžēl, izjukā. Gulbja zvaigznāja bija sākta dzirdamība. Toties negaidīti pieslēdzās viens no Magelāna mākoņiem.

— Hallol! Te «Magprojekta» Savstarpējās Apdāvināšanas dienests...

— Ā, sveiks, vecais Spēka Zar!

— Sveiks, sveiks, «Iekšgalprojekta» kombinatoriskais ģenij!

— Kā klājas? Ko dana cieniņamās atvasītes?

— Paldies, dzen pumpurus, plaukst...

— Hē, hē... Tātad — atkal ģimenes pieaugums! Nu, nu... tas ir jauki, apevelcām! Starp citu, tik priecīgam notikumam par godu esmu sagatavojis tev mazu dāvanīšu...

— Jutos aizkustināts līdz pašam saknēm! Bet nu, vecais... pag... kā to lopīgu sauca... ā... lapsa, atzīšies, kas tev šoreiz aiz ādas!

Apalīgs ielika signālaparātā garu jo garu sarakstu. Brīdī vēlāk viņa sarunu partneris iešpācās kā senlaicīga satiksmes līdzekļa riepa, kad to pārdura ar vēl senlaicīgāku rīku, tā dēvēto naglu.

— Pff... Tu laikam taisies mainīt specialitāti un pāriet uz publiskās smidzināšanas dienestu. No visa šī lēmuma mums taču nav ne desmitās daļas! Bez tam supersmadzeņu mezgli ir stingri fondēti...

Kolēģa atbilde Lielkombinatoru uzjautināja:

— Hē, hē, nu es atkal pazīstu veco Zaru, kura sikstums izdaudzīnāts līdz pat antipasaulei. Bet runāsim nopietni! Ari es varu tev šo to piedāvāt...

Dažas stundas vēlāk formāltātes bija nokārtotas. Stingri fondētās detaļas izdevās salasīt pa kriptaiņai. Tās, protams, visas bija dāvanas. Bet, lai dāvanas saņemtu, kā zināms, arī pašam kaut kas jādāvina. Tāpēc no «Iekšgalprojekta» uz radniecīgajiem kantoriem Magelāna mākoņos, lodveida kopās un dažos citos kosmosa novados aizceļoja ne mazāk stingri fondētas mantas: antigravitācijas iekārtas, teletaktoru komplekti un šnūblibuss! Pēdējos pieprasīja visvairāk...

Tad «Iekšgalprojekts» pienāca grūti laiki. Tik grūti, ka saīdinājuma ar tiem pat visdrudzainākās neprāta lēkmes, ko sirmās senānes vēsturnieki apzīmē ar nesaprotamo vārdu «sturmēšana», atgādināja nevainīgas bērnu rotaļas. Priekšniecība caurām dienakšiem neatstāja kabinetus. Šnūblibusus noslogoja līdz krampjiem. Un viss kantora štats, kurā ietilpa divpadsmit miljardi vienību (ieskaitot arī tos, kam smadzeņu vietā — protēzes), mīrka tādos sviedros, ka divdesmit četri miljardi robotu nepaspēja tos aizsūknēt.

Pārdabiskajā steigā atgadījās dažas gluži dabiskas kļūmītes. No septiņdesmit astoņām dubultzvaigznēm sadalījās tikai puse. Pārējās nez kādēļ apvienojās grupās pa trīs... No simtpiecdesmit deviņām pārvietojamām planētām deviņdesmit divām sajaucās adreses, un tas izraisīja katastrofālus sarežģījumus Kosmopasta darbā...

Taču kāda nozīme varēja būt šādiem sūknēm, ja «Iekšgalprojekts» pirmajam no šīs kategorijas uzņēmumiem izdevās samontēt supersmadzenes un līdz ar to pāvērt sev gandrīz neierobežotas izaugsmes perspektīvas! Diena, kad šo grandiozo toriļi bija parodēts iedarbināt, izsludināja par Iekšgalaktiskiem svētkiem. Tās pašas dienas rītā jau zināmajā kabinetā notika ārkārtēja sēde.

— Dižais darbs ir paveikts! Visas grūtības nu ir aiz muguras! — Galvenais Koordinators svēnīgi iesāka. — Mums atlieks pievienot supersmadzenēm starla aparāturu un to iedarbināt...

— Pareizi, — piekrita Pirmais Vietnieks. — Kādas te var būt grūtības! Supersmadzeņu iedarbināšanai izmantosim visparastāko apaļo podziņu...

— Podziņu? — Otrais Vietnieks brīnījās. — Kur mēs tādu podziņu gausim?

— Hm... — Galvenais Koordinators pagrieza teletaktora slēdzi.

Tai pašā mirklī no ultrakvantu uztvērēja izlēca pats Lielkombinatora. Uzklauvējis priekšniecības direktīvu, viņš noplātīja rokas un skumji ielēca.

Šoreiz patiešām esmu bezspēcīgs. Visā Metagalaktikā, ieskaitot antipasauli, tādas podziņas, diemžēl, neražo...

A. LIDUMS

— Un tas ir mūsu kluba vadītājs. Viņš dod zolītes simulantspēles seansu pie divdesmit galdiem.

A. Vasiļenko zīm.

— Nu ko, ēdīsim vīpu!
— Nerunā nekus! Viņš esot sausiņš un birokrāts! Bet ar birokrātiem zini, kāda pinkšanās iznāk!

S. Gerasimčuka zīm.

Bez vārdiem.
S. Gerasimčuka zīm.

Atvaļinājuma.

No atvaļinājuma.
V. Zelinska zīm.

Kā atskaite lapsu plevīta.

K. Zarubas zīm.

— Bet man taču graudu atlicis ne vairāk kā pieciem kilometriem.

B-e-š-a zīm.

AICINĀJUMS UZ KOKTEILI

Fejetona autors dzīlīgi izsmej amerikāņu militāristus — Maskavas fliguma pretiniekus — un piedāvā recepti, kā «džentimeniski» tikt vajā no «trakaļiem-ģenerāļiem».

Ja Amerikā kaut kas ir jauks, tad tā ir iespēja katram, nebaldoties par sekām, uzstāties kongresa komisijās. Nesen mēs vērojam, kā ģenerāļi un admīrāļi rūpās Kapitolijs kalnā, lai apstrīdētu savus civilos bosus no aizsardzības ministrijas un apgāztu viņu viedokli visdažādākos jautājumos, tādos kā jauna iznīcinātāja būve, kodolizmēģinājumi, bumbu ražošana un citās militārās un politiskās problēmās. Un nevienam no šiem armijas un flotes viriem nesadeva pīparus par to, ka viņu viedoklis nesaskan ar oficiālo.

Tomēr gluži nevilus var iedomāties, kas varētu notikt tad, kad savā kantorī pārnāk tāds ģenerālis, kas nupat senātā paziņojis, ka viņa civilie bosī ne veina nesajēdz no tā, par ko runā.

Jādomā, tas izskatītos apmēram tā:

— Ā, ģenerāl! Pieņemiet mūsu apsveikumus sakarā ar jūsu uzstāšanos. Mēs varam nebūt vienīs prātīs ar jūsu viedokli, taču

mēs vienmēr aizstāvēsim jūsu tiesības to izteikt.

— Bet kāpēc mans galds pēkšņi nokļuvis priekštelpā?

— O, mēs nolēmām uzspodrināt jūsu kabinetu, — atbild priekšnieks. — Es domāju, jums nebūs iebildumu mazliet pastrādāt priekštelpā.

— Kāpēc ar mani par to neviens iepriekš neaprunājās?

— Patiesību sakot, ģenerāl, uz jūsu kabinetu pārcelsies kāds cits. Mēs gribam jums piedāvāt kaut ko gluži vienreizēju.

— Ko īsti?

— Tas vēl nav saskapots ar prezidentu, bet mēs domājam jums piedāvāt sevišķu darbu. Mēs esam ļoti neapmierināti ar laika ziņām, ko saņemam no Ziemeļgренландes, un gribam nosūtīt uz turieni cilvēku, kas ziņātu, ko Pentagons domā par laiku.

— Bet šis darbs nav piemērots ģenerālim ar četrām zvaigznēm!

— Tā bija agrāk. Tāpēc arī laiks tur bija riebigš. Mēs nolē-

mām aizsūtīt uz turieni atbildīgu viru, tādu kā jūs, lai būtu pārļēcināti, ka saņemsim precīzu informāciju.

— Cik cilvēku man būs padotībā?

— Pašlaik tur ir divi karavīri un pieci brīva līguma darbinieki. Taču mēs varam status dubultot, ja būsiet ar mieru pieņemt šo amatu. Starp citu, mēs jūs nespiežam. Jūs varat atteikties.

— Un ja nu es atteikšos?

— Mums nav īstas kārtības lidmašīnu starta laukumā Midvejas atolā. Ievērojot jūsu lidošanas pieredzi, man radās doma, ka jūs varētu atrast līdzekli, kā tikt vajā no dzīvēm, kas mūžīgi staigā pa skrejceļu.

— Ser! Rodas iespāids, ka pēc manas uzstāšanās kongresā jūs gribat mani izlingot no šējienes!

— Mēs baldijāmies, ka jums tāds iespāids var rasties un tāpēc šaubījāmies, vai būs labi tieši tagad piedāvāt jums šos svarīgos amatus. Jūsu izteiktajām domām, protams, nav nekāda sa-

kara ar mūsu vēlēšanos nostiprināt Savienoto Valstu bruņotos spēkus Grenlandē un Midvejas atolā.

— Es nebraukšu nedz uz Grenlandi, nedz uz Midveju!

— Bet ko jūs teiktu par iespēju komandēt kājnieku vienību Aleutu salās?

— Es domāju, ka labāk atkāpsos no amata.

— Negribu jūs atrunāt, ģenerāl, taču mēs sāpīgi izjūsim jūsu trūkumu...

Priekšnieks pieceļas un piesprauž ģenerālim kārtējo ordeni.

— Ministrs gan vēlējās personīgi pasniegt jums apbalvojumu, bet pašlaik viņš kongresā pūlas atbildēt uz jūsu šā rīta uzstāšanos. Jūsu atkāpšanās viņu sarūgtina, bet viņš augsti vērtē vaļsirdību, ar kādu jūs paziņojāt, ka nepiekrītat mums nevienā punktā. Jā, ministrs vēl uzdeva man apvaicāties vai pirms atkāpšanās jūs kopā ar laulāto draudzeni nebūtu ar mieru aiziet pie viņa uz kokteili.

No žurn. «Za Rubežom»

Poļu humors

APMAIŅA

Jaunais vīrs ēd sievas paņatavoto maltīti.

- Mijā, — viņš saka, noģarājošs ēdienu. — varbūt Rēksis varētu apēst manas pusdienas?
- Tu taču negribēsi savas pusdienas atdot sunim!
- Atdot? Nē, tikai apmainīt.

NODARBOSANĀS

Provinces plisētas restorānā pieņem jaunu šefpavāru. Viena oficiante valcā otram:

- Ko šis šefpavārs pie mums darīs?
- Gudros kartupeļu zupai katru dienu citu nosaukumu.

DRĀMA

Kādā teātrī laikmetīgas drāmas izrāde ilga trīs stundas. Aktieri neatstāja skatuvi, līdz aizgāja pēdējais skatītājs.

Starp citu

- Pirms gadiem divdesmit — tad tik bija meitenes!
- Fakts, taģad viņas ir vismaz gādus desmit vecākas.

* * *

«Utt.» mēs lietojam tādā, lai liktu saprast, ka zinām vairāk nekā zinām.

JAUNS MEZGLS AUSTRUMOS.

S. Gūtmana zīm.

Latvian

Kas Gan Viss Nenotiek Pasaule

Pasaules čempione kino apmeklēšanā ir 77 gadus vecā Dienvidāfrikas Republikas pilsoņe Lizija Izdeila. Kopš 1922. gada viņa regulāri apmeklējusi kinoteātri 6 reizes nedēļā un līdz šim noskatījusies 9464 filmas!

*

Bijušais Lielbritānijas premjērministrs sers Vinstons Čērčils ir teicis par savu meltu Zāru šādus vārdus:

«Tā vietā, lai publiski piedzertos restorānos, viņa, nabadzīte, ir spiesta darīt to slepeni mājās, kā visas krietnas angļietes.»

*

Nesen kādā futbola laukumā Anglijā ieradās studente un vēlējās nokārtot pārbaudījumu, lai iegūtu sporta tlesneša tlesības. Pieklājīgi, bet noteikti šo viņas vēlēšanos noraidīja. Enerģiskā meiča tomēr neatlaidās un iesniedza protestu sporta tlesnešu asociācijai. Taču arī šeit viņa cieta neveiksmi. Asociācijas viceprezidents viņai atklāti pateica: — Jūsu lūgumu noraidīja pa-

matoti. Es vienmēr visiem spēkiem vērsīšos pret to, ka šlevete komandē futbola laukumā. Pietiek, ka viņa to dara mājās.»

*

Lielbritānijas apakšnama deputāts leiborists Džons Renkins pieder pie cilvēku kategorijas, kas guļot krāc tik vareni, ka oratora vārdi vairs neaizsniedz deputātu ausis. Šis apstāklis izraisīja viņa kolēģos tādu sašutumu, ka konservatīvais Džeralds Nabaro izteica spīkeram protestu pret mistera Renkina divaino uzvešanos. Renkins krāca tik skaļi, ka Nabaro runa tikko bija dzirdama priekšējās solos. Šajā brīdī valnieks pamodās, nosauca sava amata brāļa protestu par «stulbu un idiotisku» un skaļi želojās, ka politiski pretinieki izlie-to cīņā tik amorālas, zemiskas un nekaunīgas metodes.

Renkina sieva, ko žurnālisti intervēja tūlīt pēc incidenta, atzina, ka viņas vīrs miegā tiešām skaļi krācot. Taču viņa piezīmēja, ka šim faktam neesot jāpievērš sevišķa uzmanība, jo — kā

viņai pastāstījušas citu deputātu sievas — arī viņu vīri miegā krācot.

*

Romā nesen vajadzēja sākties procesam pret 101 miesnieku, kurus apvainoja par vecas gaļas apstrādāšanu ar natrija hiposulfitu, lai tā izskatītos svaiga, un par šādas gaļas pārdošanu patērētājiem.

Taču miesnieki bija dzimuši zem laimīgas zvaigznes. Advokāti jau sacerēja aizstāvēšanas runas, bet apsūdzētie gatavojās tiesā pazinot: «Mēs esam nevainīgi, visi tā dara.» kad pēkšņi procesu atlika. Savu rīcību tiesas kungi motivēja šādi: «Galvaspišētas tiesas ēka Vekjo Governo ielā, draud sabrukt lielā vecumā dēļ un nav iespējams atrast citu zāli, kas izturētu 101 miesnieka svaru.»

*

Parīzes laikrakstā «France Soir» nesen ievietots šāds sludinājums:

«Sabiedrība «Mona Līza». Dāmu tualetes piederumi. Sīku greznuma priekšmetu, gleznu, paklāju, grāmatu, antīku vērtību utt. pārdošana.»

*

Bijušais Kanādas finansu ministrs Moulens par jaunātnes perspektīvām izteicies šādi:

«Kanādas jauneklis 18 gadu vecumā beidz skolu, 20 gadu vecumā precas, 21 gadu vecumā kļūst par tēvu, bet 22 gadu vecumā par bezdarbnieku.»

*

Kāda arodbiedrība Glazgovā (Skotijā) ir sodījusi divus ātrās palīdzības mašīnu šoferus ar 10 šiliņiem naudas soda par to, ka viņi snieguši pirmo palīdzību satiksmes negadījumā cietušajiem, lai gan viņu oficiālais darba laiks vēl nebija sācies.

Abi šoferi bija ieradušies darbā 10 minūtes agrāk, kad ziņoja par smagu satiksmes negadījumu. Bija sadūrušās 4 automašīnas. Uz ielas gulēja ievainotie. Šoferi traucās uz notikuma vietu, nepainteresējusies, vai darba laiks sācies.

Arodbiedrības grupas vecākais «pārkaupums» darīja zināmu arodbiedrībai, kas sodīja abus šoferus par «darba disciplīnas grausšanu».

*

Lai dienas nesajuktu

Nākamajā gadā būs 366 dienas. Tas nav maz! Par veselū dienu valrāk nekā šogad. Ej nu atceries, cik dienu jau ir pagājis, cik vēl priekšā! Tāpat viegli var sajukūt, teiksim, piemēram, ar sestdienu vai piektdienu, ar svētdienu, desmit, dienakšu vietā var paiet piecpadsmit diennaktis utt. Lai tā nenotiktu, šogad mūsu lasītājiem atkal paliek nāks «Dadža kalendārs». Tur būs precīzi atzīmētas visas gada dienas, visi mēneši, visas vārda dienas, Saules un Mēness aptumsumi, dotas prognozes katram mēnesim (piemēram: «Jūlijā. Visu mēnesi spīdēs saule, taču, ja sauli aizoklās mākonis, tas spīdēšana nobūs saredzama. Zeme būs bīstlī sasilusi, ka slinki varēs guļēt ne tikai mājās, bet arī uz lauka...») un dažas citas vērtīgas ziņas.

Ievērojot lasītāju intereses, šogad kalendārā centāmieš ievietot galvenokārt nepublicētus materiālus: D. Zigmontes, A. Skallja, C. Melameds, J. Juzefa, J. Brežģa, J. Robežnieka, G. Kalnina, O. Māurpa u. c. autoru humoreskas, H. Heislora, V. Artava, Z. Sraula, J. Dimanta, L. Kamaras, A. Imernaņa u. c. autoru dzejas. Ar karikatūrām lasītājus iepriecinās G. Bērziņš, I. Meļģaļis, I. Dzerko, U. Meļģavilks, G. Čilits, A. Stankevičs, J. Dreslers u. c. Bez tam esam ievietājuši daudz karikatūru no brālīgo republiku, kā arī no tautas demokrātijas valstu humora un satīras izdevumiem.

Coram, ka «Dadža kalendārs» palīdzēs ne tikai orientēties dienu ritumā, bet sagādās arī vienu otru jaušu brīdi. Tas gal-dāms pārdošanā jau visai drīz.

Pa «DADŽA» pēdām

«Dadža» šā gada 17. numurā bija ievietots feļetons «Nedeg jau!» — pur to, ka dažos Ogres rajona kolhozos ugunsdrošības inspekcija nepietiekoši veikusi profilaktiskos pasākumus.

Ogres rajona darbaļaužu deputātu padomes izpildu komiteja mums paskaidro, ku «padomju saimniecību «Laubere», Mičurina kolhozā un «Lāčplēši» brioprātīgo ugunsdzēsēju komandas nokomplektētas un inventārs savests kārtībā, komandu priekšniekiem notiek regulāri semināri.

Pārejos feļetonā minētajos kolhozos tiek veikts organizatoriskais darbs.»

Atbilde uz «Dadža» 16. numurā ievietoto feļetonu «Pārpratoms» Latvijas PSR TSP priekšsēdētāja vietnieks b. Krons raksta, ka visi pārpratumu, kas radušies sakarā ar radiouztvērēja «Dzintars» ražošanu, tiks novērsti: radioaparāti, kas uzkrājušies rūpnīcā «VEF», tiks realizēti, bet ozolkoka kastes, kas uzkrājušās «Furnieri», izmantos citiem radioaparātiem.

*

«Dadža» šā gada 16. numurā bija ievietots zinātnisks traktāts «Darzs ka tāds un labumi, kurus tas dod», kurā autors bija izmantojis Ogres rajona l/a «Suntāži» priekšsēdētāja Grantiņa, Kirova kolhoza priekšsēdētājas Zebergas, l/a «Juglas zieds» priekšsēdētāja Tihanovska un l/a «Ikšpile» priekšsēdētājas Silīnas pieredzi.

Ogres kolhozu un padomju saimniecību ražošanas parvāldes priekšnieks b. I. Vilciņš raksta, ka attiecīgajiem kolhoziem uzdots novērst trūkumus un izstrādāt pasākumus darzu kopšanas tālākai uzlabošanai.

«Dadža» kalendārs

«Dadža» kalendārs

«Dadža» kalendārs

«Dadža» kalendārs

«Dadža» kalendārs

«Dadža» kalendārs

ĀRZEMJU HUMORS

DIKOBRAZ • FLACĀRA • IL-POLITIKA
• LUDAS MATYI • PAESE SERA • PARIS MATCH
• ROHAČ

— Cienītā, jūs pati redzat, cik
labi jums pietiek mūsu pašūtels mē-
telis!

Bez vārdiem.

Tuks.

— Vai nevēlaties nogaršot pīrādziņus! Pati izcepu!

Puķu valoda.

— Sporta biedrībai, kuru es pār-
stāvu, ir ļoti grūti ar neudu...

Solīte un koris.

Kosmētika dara brīnumus.

Журнал
«ДАДЗИС»
на латышском
языке
Nr. 21 (165) 1963.

Redakcijas kolēģijas: J. Palkova (redaktors), Pāteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, J. Karnītis, R. Kovnats, J. Kipers, V. Mihailova, E. Rusmanis, V. Vaidmanis, Tehn. red. V. Spīrģe, Laikraksta «Cīņa» izdevums. Iznāk 2 reizes mēnesī. Numurs maksā 20 kap. Redakcijas adrese: Rīgā, Valņu ielā 2. Tālrūni: redaktoram 22-39-83, sekretāram 22-07-61, līdzstrādniekiem 22-18-28, 22-52-70, māksliniekiem 22-53-70. Iespiests Latvijas PRR Kultūras ministrijas Poligrāfiskās rūpniecības pārvaldes Paraugtipogrāfijā Rīgā, Puškins ielā 12, Sāpīte 1, tipogrāfijā «Cīņa» Rīgā, Blaumana ielā 38/40. Parakstīts iespiešanai 1963. gada 23. oktobrī JT 00381. Pasūt. Nr. 3280. Papīra formāts 72x108/8. 1 pap. lokans. 2,74. Metiens 61.500. Manuskriptus atpakaļ neizsūdz.

— Paklausieties, ģenerāli, jūsu sēnes taču ir indīgas!

— Aizspriedums, cienītā, tīrais aizspriedums...—

N. Zvirbuļa zīm.

MAKSĀ 20 KAP.

77129

